

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9CoCsp/13/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122395530
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:6122395530.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vargovej (sudkyňa spravodajkyňa) a členov senátu – sudcov JUDr. Jozefa Šuleka a JUDr. Jany Kotrčovej, v spore žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, so sídlom Náměstí T. G. Masaryka 2392/17, 690 02 Břeclav, Česká republika, IČO: 04 355 211, právne zastúpený Mgr. Zuzana Bírová, advokátka, so sídlom A. X, XXX XX B. – C. D. E. C. proti žalovanému: C. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. H. XXXX/XX, XXX XX I., štátny občan SR, o zaplatenie 350 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 18.01.2024, č.k. 2Csp/12/2023-78, takto

rozhodol:

- Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- Žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu (výrok I.), ktorou sa žalobca domáhal, aby súd žalovaného zaviazal na zaplatenie istiny 350 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 350 Eur od 21.09.2019 do zaplatenia a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 12,- Eur. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

2. Svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil tým, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 16.08.2019 smluvu o úvere č. 566687. Na základe tejto zmluvy sa veriteľ zaviazal na žiadosť spotrebiteľa poskytnúť spotrebiteľovi peňažné prostriedky ako bezúčelový peňažný úver. Suma úveru bola vo výške 350 Eur, úroková sadzba 0 %, poplatok za poskytnutie úveru 100 Eur s dňom splatnosti 13.09.2019. Zmluva bola uzavretá na dobu určitú, na dobu 28 dní. Okrem úverovej zmluvy žalobca predložil súdu aj Všeobecné podmienky poskytnutí úveru a štyri potvrdenia o upomienkach zaslané e-mailom a výzvu na okamžité uhradenie dlžoby zo dňa 01.06.2022. Z emailových správ zo dňa 16.09.2019, 17.09.2019, 20.07.2022 a 01.07.2022 ako aj z výzvy právneho zástupcu žalobcu zo dňa 01.06.2022 mal súd preukázané, že žalobca žalovaného vyzval na okamžitú úhradu dlžoby pred začatím súdneho konania. Súd konštatoval, že žalobca konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a zároveň nejde o banku, pobočku zahraničnej banky a finančnú inštitúciu podľa osobitného predpisu, ktorá má povolenie na činnosť, udelené E. B. J.. Dlžník zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ. Z obsahu zmluvy síce vyplýva, že bola uzatvorená podľa právneho poriadku Českej republiky, avšak dojednanie o rozhodnom práve sa nachádza len vo všeobecných podmienkach, ktoré boli prílohou zmluvy o úvere, pričom boli vyhotovené pred kontraktáciou zmluvných strán týkajúcej sa predmetnej zmluvy o úvere, spotrebiteľ preto nemal reálnu možnosť ovplyvniť voľbu rozhodného práva preto takéto určenie rozhodného práva nie je možné považovať za voľbu podľa čl. 6 ods. 2 Nariadenia Rím I. V konaní nemal súd preukázané platné uzatvorenie dohody o voľbe práva a ustálil, že s poukazom na článok

6 ods. 1 Nariadenia Rím I. sa zmluva spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa. Súd v zmysle § 185 ods. 2 CSP a § 295 CSP vykonal dôkaz lustráciou vo verejne prístupnom registri E. B. J. a z tlačovej správy zo dňa 9.8.2018 zistil, že žalobca nemá povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca ku dňu uzavretia zmluvy o úvere nedisponoval povolením na poskytovanie úverov, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a preto je zmluva o úvere, uzavretá medzi žalobcom a žalovaným v zmysle zákonného ustanovenia § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, neplatná. Z uvedeného dôvodu žalobcovi neprislúchal nárok na vrátenie poskytnutého úveru, resp. ďalších plnení dojednaných v zmluve o úvere. Poskytnutie peňažných prostriedkov žalobcom žalovanému je podľa povahy plnenia bezdôvodné obohatenie. Súd ďalej nad rámec potrebného uviedol, že žalobcovi teoreticky prislúchal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo plnením z neplatného právneho úkonu v zmysle zákonného ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ale súd je v konaní viazaný skutkovým vymedzením žalovaného nároku, uvedeným v žalobe. Súdu preto neprislúchalo skutkovo posúdiť žalobcom žalovaný nárok inak ako plnenie zo zmluvy o úvere a priznať mu plnenie z iného právneho dôvodu. V prípade posúdenia nároku ako bezdôvodného obohatenia súd ďalej uviedol, že žalovaný nárok je premlčaný, pričom pre spotrebiteľský charakter vzťahu, by bol súd povinný prihliadať, v zmysle zákonného ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka, na premlčanie nároku z úradnej povinnosti. Žalobca v konaní netvrdil, kedy presne mali byť žalovanému peňažné prostriedky poskytnuté. Žalovanému mali byť poskytnuté peňažné prostriedky na základe zmluvy zo dňa 16.08.2019, so splatnosťou dňa 13.09.2019. Žaloba bola na Okresnom súde v Banskej Bystrici podaná dňa 16.08.2022, pričom žalobcovi uplynula v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka dvojiročná premlčacia doba. Keďže žalovanému v súdnom konaní nevznikli žiadne trovy, tieto mu súd prvej inštancie nepriznal.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca (ďalej len „odvolateľ“), ktorý navrhol jeho zrušenie a vrátenie súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolateľ uviedol, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že žalobca nemá oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Slovenskej republike. Poukázal na článok 56 zmluvy o fungovaní Európskej únie, ktorý sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá má predovšetkým za následok, že zmluvy o úvere a právne úkony založené na takých zmluvách, ktoré boli uzatvorené na území tohto členského štátu medzi dlžníkmi a veriteľmi so sídlom v inom členskom štáte, ktorí nie sú držiteľmi povolenia vydaného príslušnými orgánmi prvého členského štátu na účely vykonávania ich činnosti na jeho území, sú absolútne neplatné odo dňa ich uzatvorenia, a to aj vtedy, ak boli uzatvorené pred nadobudnutím účinnosti uvedenej právnej úpravy. To znamená, že smlouva o úvère nie je neplatná pre nedostatok povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Ďalej uviedol, že je subjekt založený, vzniknutý a registrovaný v právnom prostredí Českej republiky, kde má ako európska spoločnosť umiestnené aj svoje sídlo a vykonáva svoju činnosť a je teda riadne registrovanou spoločnosťou s príslušným podnikateľským oprávnením. Ďalej poukázal na základné pravidlá zakotvené v zmluve o fungovaní Európskej únie a to čl. 49 zakotvujúci právo usadiť sa, čl. 54 o rovnom zaobchádzaní s príslušníkmi iných štátov, čl. 56 zakotvujúci právo na slobodné poskytovanie služieb. Poukázal, že rozhodujúcim je, aby v domovskej členskej krajine spĺňal podmienky stanovené štátom na založenie živnosti či podniku. Ďalej poukázal na rozhodnutie vo veci C-76/90 C. J., podľa ktorého čl. 49 požaduje nielen potlačanie diskriminácie, ale aj zákaz akýchkoľvek obmedzení vrátane tých, ktoré sa uplatňujú bez rozlišovania poskytovateľov služieb so zreteľom na ich národnosť, pokiaľ sú spôsobilé znemožniť alebo akokoľvek inak obmedziť činnosti poskytovateľa služieb usídleného v inom členskom štáte EÚ, v ktorom podobné služby poskytuje v súlade so zákonom. Ďalej poukázal, že v rozhodnutí Cassis de Dijon vyjadril súd názor, že domovská krajina nielen vydáva oprávnenie na vykonávanie činnosti spoločnosti usídlenej na svojom území, ale dohliada i na jej všetky aktivity vrátane tých, ktoré sú vykonávané na území iného členského štátu EÚ. Vo veci C-384/93 Alpine Investments poukázal na to, že domovský štát je najlepšie situovaný na to, aby reguloval jej praktiky (spoločnosti). Aj keby si prijímajúci štát želel zastaviť tieto praktiky alebo ich vykonávanie podrobiť určitým podmienkam, nemôže to urobiť bez spolupráce s príslušnými orgánmi prvého štátu. Namieta, že neexistuje žiaden priestor pre prijatie názoru, že k cezhraničnému poskytovaniu spotrebiteľských úverov žalobcom so sídlom v Českej republike je potrebné navyše udelenie povolenia zo strany E. B. J.. Právo spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizované Smernicou, a preto platí rovnako tak na území Českej republiky, ako aj Slovenskej republiky. Žalobca navyše nemá na území Slovenskej republiky umiestnený ani podnik ani organizačnú zložku. Ďalej uviedol, že v prípade zahraničných bánk neplatí žiadna požiadavka pre nadobudnutie osobitnej bankovej licencie a postačí len notifikácia príslušného orgánu dohľadu. Ak teda v prípade

zahraničných bánk, kde je regulácia prísnejšia, postačuje oznámenie domovského orgánu dohľadu, v prípade poskytovateľov spotrebiteľských úverov právny predpis nič také nepožaduje. E. B. J. síce upozornila na nepovolenosť činnosti, ale do dnešného dňa žalobca neobdržal žiadnu informáciu od orgánu činného v trestnom konaní o nedovolenosti jeho činnosti. K otázke rozhodného práva odvolateľ uviedol, že je právnickou osobou majúcou sídlo na území Českej republiky bez organizačnej zložky na území Slovenskej republiky, kde navyše ani nepodniká. Žalobca

a žalovaný uzavreli smlouvu o úvère v českom jazyku a podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v smlouvě o úvère nielen odkázali, ale na použitie ktorého sa aj dohodli. Samotné uvedenie českého právneho poriadku je dostačujúce pre voľbu českého právneho poriadku. podľa ustálenej súdnej judikatúry postačujúce uviesť ustanovenia zvoleného právneho predpisu v záhlaví zmluvy. Per analogiam z hľadiska voľby právneho poriadku je teda postačujúce uviesť ustanovenia právneho predpisu zvoleného právneho poriadku. Aplikácia českého právneho poriadku nemôže byť pre žalovaného ako spotrebiteľa menej výhodná, pretože poskytovanie spotrebiteľských úverov je plne harmonizovaná v podobe Smernice. Podľa recitálu č. 9 Smernice predstavuje táto koncept úplného zakomponovania do národných poriadkov, a nie akýsi minimálny štandard ochrany. Právna ochrana musí byť v tomto zmysle v každom štáte rovnaká a súd mal aplikovať české právo. Ďalej namieta, že v Slovenskej republike nevykonáva svoju činnosť ani ju tam nesmeruje. Samotná internetová stránka ešte neznamená, či podnikateľ smeruje svoju činnosť (aj) vo vzťahu ku krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa. Nerozhoduje ani to, v akej mene sú vyjadrené ponúkané služby, ani jazyk stránky. Právny názor založený iba na skutočnosti, že žalobca prevádzkuje webovú stránku končiacu na „.sk“ je nesprávny a predstavuje nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne a nedostatočné skutkového zistenie. Súd prvej inštancie z hľadiska výhodnosti použitia príslušného právneho poriadku pre žalobcu ako spotrebiteľa úplne rezignoval na harmonizáciu v zmysle Smernice a aplikáciu slovenského právneho poriadku na základe právneho predpisu z oblasti medzinárodného práva súkromného podľa Nariadenia Rím I. založil na inštitúte práva verejného, ktorým nepochybne otázka povolení na poskytovanie spotrebiteľských úverov je. Neplatnosť zmluvy konštatoval len na základe skutočnosti, že žalobca nemá v Slovenskej republike udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a konal tak v priamom rozpore s primárnym právom EÚ.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 CSP), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 CSP) a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Odvolací súd po oboznámení sa s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia, ako aj rozhodnutiu predchádzajúceho konania, konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie vrátane výroku o náhrade trov konania náležite odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie, a preto naň v podrobnostiach poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Podľa § 392 CSP odvolací súd rozhoduje rozsudkom, ak potvrdzuje rozsudok alebo mení rozsudok; inak rozhoduje uznesením.

10. V nadväznosti na vznesenú odvolaciu námietku ohľadne určenia rozhodného práva odvolací súd dodáva, že v prípade voľby práva podľa bodu 04 Všeobecných obchodných podmienok (č. I. 9 súdneho spisu), ktorý by sa mohol čiastočne javiť, ako dohoda o voľbe práva ide o dokument v plnej miere pripravený vopred dodávateľom bez akejkoľvek možnosti spotrebiteľa dosiahnuť zmenu jeho znenia. Ak má byť tak zásadná okolnosť, akou je voľba práva, rešpektovaná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa však vyžaduje náležité informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a predovšetkým informácie o tom, čo tá-ktorá voľba konkrétne (pre spotrebiteľa) znamená. Za takúto dohodu (súhlasný prejav vôle oboch strán) určite nemožno považovať ani odkaz v úvode zmluvy o úvere, že predmetná úverová zmluva je uzatvorená

podľa „Občianskeho zákoníku a zákona číslo 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úveru“, na čo poukazuje v odvolaní žalobca.

11. V konkrétnostiach súdnej veci niet ani len zmienky/konkrétneho skutkového tvrdenia žalobcu o tom, že takýmto spôsobom bolo postupované. Navyše, z formulácie spomínaného bodu 04. Všeobecných obchodných podmienok a ani z ustanovenia zmluvy, že sa uzatvára podľa zákona č. 89/2012 Zb. a zákona č. 257/2016 Sb. nevyplýva jednoznačný a jasný záver o (údajnej) voľbe práva. V zmysle čl. 3 ods. 1 Nariadenia Rím I pritom voľba práva musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu, čo z danej zmluvy nevyplýva.

12. Vzhľadom k tomu, že medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k platnej voľbe (českého) práva a zároveň žalobca svoju činnosť smeruje na územie SR, posudzovaná úverová zmluva sa v zmysle čl. 6 ods. 1 písm. a/ Nariadenia Rím I. spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa, t.j. právnym poriadkom SR. Zároveň z titulu neexistencie dohody o voľbe práva bolo/je nadbytočné viesť polemiky ohľadne toho, či voľba právneho poriadku ČR zbavovala spotrebiteľa zvýšenej, resp. výhodnejšej ochrany. Aj v tejto súvislosti nad rámec odvolacieho prieskumu krajský súd dopĺňa, že takouto zvýšenou ochranou je práve zohľadňovanie z úradnej povinnosti premlčania nároku a svojim spôsobom tiež celkový kontext povoľovacieho procesu E. B. J. G. oblasti poskytovania nebankových spotrebiteľských úverov.

13. K námietke, že odvolateľ nesmeruje svoju činnosť na územie slovenskej republiky odvolací súd dodáva, že odvolateľ prehliada formuláciu „...akýmkoľvek spôsobom smeruje svoju podnikateľskú činnosť“ v čl.6 ods. 1 písm. b/ Nariadenia Rím I. Súčasne zo skutočností známych odvolaciemu súdu z jeho činnosti (§ 186 ods. 1 CSP), vrátane faktického pokračovania žalobcu v činnosti obchodnej spoločnosti MINIHOTOVOSTĚ, a.s., so sídlom Bratislava, Pribinova 25 (IČO: 35 852 453), ktorá zanikla v dôsledku cezhraničného zlúčenia práve so žalobcom, je nepochybné, že odvolateľ smeruje svoju podnikateľskú činnosť (aj) na územie SR. Potvrdením uvedeného smerovania podnikateľskej činnosti odvolateľa je napokon tiež značné množstvo ním iniciovaných súdnych sporov voči spotrebiteľom – osobám, pre ktoré je SR krajinou ich obvyklého pobytu.

14. Obdobne do určitej miery až tendenčne odvolateľ poukazuje na okolnosť, že udelenie povolenia poskytovať spotrebiteľské úvery je otázkou práva verejného a v súdenom spore sa má vychádzať len z noriem súkromného práva. Zo znenia § 20 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. je zrejme, že dotknutá podmienka je výslovnou súčasťou práve súkromného práva. Nie zanedbateľnú tendenčnosť dotknutej odvolacej argumentácie potvrdzuje i to, že vo vzťahu k povoleniu E. B. J. B. podľa odvolateľa malo ísť o neakceptovateľné zohľadňovanie noriem verejného práva, súčasne však sám žalobca akcentuje udelenie licencie/povolenia D. E. B., ktoré je rovnako výsledkom aplikácie verejného práva.

15. Taktiež pri argumentácii harmonizáciou práva EÚ v otázke spotrebiteľských úverov nie je žalobca dôsledný (priliehavejšie by zrejme bolo pomenovanie nedostatočne korektný). Smernica 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere predstavuje síce úplnú harmonizáciu práva Európskej únie, ale prioritne v ustanoveniach o náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Povedané inak, kým Smernica 87/102/EHS umožňovala členským štátom, aby prijímali prísnejšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa (vrátane prípadných požiadaviek na obsah zmlúv o spotrebiteľských úveroch), Smernica 2008/48/ES neumožňuje žiadne pridávanie ďalších povinných náležitostí zmlúv o spotrebiteľských úveroch nad rámec smernicou uvádzaných požiadaviek (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/266/2021 z 25.10.2023).

16. Zároveň bezprostredne v odôvodnení (recitáli) Smernice 2008/48/ES sa konštatuje, že touto smernicou nie je dotknuté právo členských štátov obmedziť v súlade s právom Spoločenstva poskytovanie spotrebiteľského úveru len na právnické osoby alebo len na určité právnické osoby; či v záujme zabezpečenia transparentnosti a stability trhu a až do ďalšej harmonizácie by členské štáty mali zabezpečiť, aby sa zaviedli vhodné opatrenia na reguláciu činnosti veriteľov alebo dohľad nad ňou.

17. Predmetné východiská korešpondujú s dôvodmi, ktoré viedli Slovenskú republiku (Národnú radu SR) k prijatiu novelizácie zákona o spotrebiteľských úveroch zákonom

č. 35/2015 Z.z., ktorá do právnej úpravy zaviedla povolenie E. B. J. na poskytovanie spotrebiteľských úverov. V zmysle dôvodovej správy (správnejšie predkladacej správy) sa dotknutá novelizácia zameriava na prijatie krokov, ktoré prispievajú k transparentnosti a zvýšeniu výkonu dohľadu na trhu poskytovateľov spotrebiteľských úverov. Obsahovo ide o tie naliehavé dôvody, ktoré už boli uznané v judikatúre Súdného dvora: profesionálne pravidlá na ochranu prijímateľa služby (C-288/89), dobrá povest' finančného sektora (C-384/93), či ochrana spotrebiteľov (C-265/12).

18. Nadväzne nie je možné konštatovať neprimerané obmedzenie slobodného poskytovania služieb; osobitne, ak povinnosť/predpoklad mať dotknuté povolenie sa bez výnimky (t.j. bez akéhokoľvek zvýhodnenia napr. tuzemských nebankových spoločností) vzťahuje na všetkých potenciálnych

poskytovateľov mimobankových úverov spotrebiteľom. V danej spojitosti neobstojí žalobcom akcentovaná paralela s činnosťou a pôsobením zahraničných bánk, ktoré takéto povolenie nepotrebujú. Práve podstatne prísnejšia reguláciu bánk, na ktorú poukazuje i sám odvolateľ, je totiž garanciou náležitého pôsobenia jednotlivých bánk aj mimo svojho „domovského“ členského štátu.

19. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené odvolateľom, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v meritórnej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. V záujme komplexnosti krajský súd dopĺňa, že odvolateľ nespochybňoval východiskový záver okresného súdu o tom, že nebolo preukázané jeho povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov na území SR; rovnako nespochybňoval bezprostrednú aplikáciu jednotlivých zákonných ustanovení na konkrétnosti súdnej veci, vrátane rozhodujúcich časových údajov a ani to, že je súd viazaný vymedzením žalovaného nároku tak, ako je uvedený v žalobe. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie ani v konaní pred odvolacím súdom nepredložil dôkaz, že žalobcovi skutočne peňažné prostriedky poskytol ani deň kedy k ich poskytnutiu došlo. Z uvedeného dôvodu nemohol odvolací súd ani určiť konkrétny dátum, kedy došlo k premlčaniu nároku z bezdôvodného obohatenia. Podľa zmluvy však k začiatku plynutia premlčacej doby došlo najneskôr dňa 13.09.2019, kedy bola určená splatnosť pohľadávky. Subjektívna premlčacia doba na uplatnenie bezdôvodného obohatenia tak uplynula najneskôr 13.09.2021 pričom žaloba bola podaná 15.08.2022 (č. l. 15).

20. Žalobca síce odvolaním napadol rozsudok okresného súdu v celom rozsahu, ale vo vzťahu k výroku o trovách prvoinštančného konania nevymedzil žiadnu konkrétnu námietku. Nadväzne, potvrdenie posudzovaného rozhodnutia v meritórnej časti, od ktorej je výrok o trovách konania priamo závislý, zakladá vecnú správnosť aj dotknutého bezprostredne podmieneného výroku o nároku na náhradu trov. Iba na okraj krajský dodáva, že okresný súd náležite aplikoval zásadu plného úspechu v spore a zohľadnil, že žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli.

21. Odvolací súd vzhľadom k všetkým uvedeným skutočnostiam posúdil odvolanie žalobcu ako nedôvodné a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

22. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

23. Podľa § 255 ods. 1 CSP Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalovaný, a to v celom rozsahu, preto mu voči žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko však žalovanému v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, odvolací súd mu, vychádzajúc zo zásady hospodárnosti konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Takéto „jednoetapové“ rozhodnutie o náhrade trov konania (súčasne o samotnom nároku ako i o jeho výške) zodpovedá východiskám a záverom ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (bližšie napr. rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 72/2018).

25. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou

a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)